

РЕШЕНИЕ

№ 1632

гр. Пловдив, 19.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, V СЪСТАВ, в публично заседание на двадесети октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Светлана Ив. Изева

Членове: Радостина Анг. Стефанова
Светлана Анг. Станева

при участието на секретаря Петя Ф. Цонкова
като разгледа докладваното от Светлана Ив. Изева Въззивно гражданско дело
№ 20225300500279 по описа за 2022 година

Производство по реда на чл.258 и сл.от ГПК.

Образувано по две въззивни жалби,подадени против решение № 261768/18.06.21г.,постановено по гр.д.№ 2770/20г.по описа на ПдРС,5-ти гр.с.

Жалбоподателят Н. П. В.,ЕГН-***** атакува решението в частта му,с която е осъден в качеството му на съдебен изпълнител,приел архива и делата на ЧСИ А. С. А. в периода от 22.08.13г.до м.септември 2016г.да заплати на Е. С. К.,ЕГН-***** в качеството ☐ на наследник на С. М. К. обезщетение за причинени ☐ вреди вследствие на процесуално незаконосъобразни действия по принудително изпълнение както следва: сумата от 1638,74лв.-разпределени за получаване суми на С. К. като присъединен вискател по изп.дело № 4505813г.(с номер при ЧСИ А. А. изп.д.№ 243/12г.)и сумата от 11 568,48лв.по изпълнително дело № 4506/13г.(с номер при ЧСИ А. А. № 244812г.),ведно със законната лихва върху главниците,считано от 19.02.20г.до окончателното им изплащане.

Жалбоподателят по тази въззивна жалба счита решението за неправилно по изложени в същата съображения и иска отмяната му,като претендира разноски за двете инстанции.

Въззиваемата по жалбата Е. С. К. намира същата на неоснователна по съображения в писмен отговор.

Решението е атакувано и от Е. С. К.,ЕГН-***** в частта му,с която е осъден в качеството му на съдебен изпълнител,приел архива и делата на ЧСИ А. С. А. в периода от 22.08.13г.до м.септември 2016г.да заплати на Е. С. К.,ЕГН-***** в качеството □ на наследник на С. М. К. обезщетение за причинени □ вреди вследствие на процесуално незаконосъобразни действия по принудително изпълнение както следва: сумата от 1638,74лв.-разпределени за получаване суми на С. К. като присъединен взыскател по изп.дело № 4505813г.(с номер при ЧСИ А. А. изп.д.№ 243/12г.)и сумата от 11 568,48лв.по изпълнително дело № 4506/13г.(с номер при ЧСИ А. А. № 244812г.),ведно със законната лихва върху главниците,считано от 19.02.20г.до окончателното им изплащане.

Въззивникът по тази жалба счита решението в обжалваната от него част за неправилно,като твърди,че е в доказателствена тежест на ответниците да докажат липсата на средства за изплащане на разпределения за изплащане на наследодателя на ищцата суми.Ответникът А. не доказвал,че при предаването на архива,респ.на сумите по специалните сметки,е оставил на ЧСИ В. сума,достатъчна за разпределяне по всички изпълнителни дела,по които е дължимо изплащане,в това число по процесните дела.Претендира разноски за двете инстанции.

Въззиваемият по тази жалба А. С. А. намира същата за неоснователна по съображения,изложени в съдебно заседание.Претендира разноски за адв.възнаграждение.

Третото лице-помагач на страната на Н. П. В.-,ДЗИ Общо застраховане“ЕАД,не е изразило становище и по двете жалби.

ПдОС намира жалбите за процесуално допустими.Подадени са в законоустановения срок от легитимирани страни против подлежащ на обжалване съдебен акт.

При разглеждането на въззивните жалби по същество ПдОС намира за установено следното:

Производството пред ПдРС е образувано по искова молба на Е. С. К. като наследник на С. М. К.,починал на *****г.,която е предявила обективно и пасивно субективно съединени кумулативно и при условията на евентуалност искове с правно основание чл.74 от ЗЧСИ във вр.с чл.45 от ЗЗД против: ЧСИ А. С. А. за осъждане на този ответник да заплати на ищцата сумата от 1638,74лв. и сумата от 11 568,48лв.,и двете разпределени му за получаване като присъединен взыскател по изп.д.№ 243/12г.и № 244/12г.,както и мораторн.- за същия период в размер на 3383,48лв.,ведно със законната лихва върху главниците от 19.02.20г.до окончателното изплащане,и при условията на евентуалност,в случай,че исковите против ЧСИ А. А. бъдат отхвърлени и против Н. П. В. в качеството му на съдебен изпълнител,приел архива и делата на ЧСИ А. А. за периода на изтърпяване на наказание лишаване от правоспособност на последния,за осъждане на Н. П. В. да заплати на ищцата сумите от 1638,74лв.и 11 568,48лв.,разпределени за получаване от С. М. К. в качеството на присъединен взыскател по изп.д.№ 4505/13г.(с предишен № при ЧСИ А. А.- 243/12г.)и по изп.д.№ 4506/13г.(с предишен № при ЧСИ А. А.- 244/12г.),ведно със законната лихва върху главниците от 19.02.20г.до окончателното изплащане.

От събраните по делото писмени доказателства,включително цитираните по-горе изп.дела се установява,че ищцата е единствена наследница на С. М. К.,който е имал вземане срещу съделителите си Т. В. Ш.и Л. В. Ш. във връзка с приключило делбено дело.Вземането,представляващо суми за уравнение на дялове,е в размери съответно 91 497,49лв.от Т. Ш. и в размер на 32 899,99лв.от Л. Ш.,за които суми му е бил издаден изпълнителен лист,въз основа на който е образувано изп.д.№ 751/09г.по описа на ЧСИ М.О.и район на действие-ПдОС.По това изпълнително дело са вписани възбрани върху единствените налични на длъжниците Ш. имоти:магазин № 2,находящ се в гр.П*****,собственост на Л. Ш. и ресторант в същата сграда,собственост на Т. Ш.Възбраната е вписана в постановление за вписване на 13.12.2010г.,впоследствие е извършен и опис на 05.08.12г.

Междувременно срещу длъжниците Т. и Л. Ш. са образувани други две изп.дела с взыскател К. Н. П. при ЧСИ А. А. както следва: изп.д.№ 243/12г.против Л. Ш. за сумата от 6000лв. и изп.д.№ 244/12г.против Т. Ш. за сумата от 8000лв.По тези две дела ЧСИ А. А.,въпреки че е знаел за наложените предходни възбрани върху същите два имота на длъжниците за задължения,надхвърлящи 130 000лв. и без да уведоми за това К. като кредитор,в чиято полза са наложени възбраните,е започнал действия по принудително изпълнение,като е възбранил,описал и обявил за публична продан както магазина по изп.д. № 243/12г.,така и ресторанта по изп.д.№ 244/12г.На проведената публична продан е участвал и взыскателят по двете дела К. П.,която печели проданта и с постановления от 04.09.12г. на същата са възложени двата недвижими имота по двете изп.дела.

Едва след това С. К. случайно е научил за проведените публични продани и е поискал да бъде присъединен като взыскател по двете дела въз основа на удостоверение от ЧСИ О. по чл.456,ал.1 от ГПК с искане от 28.09.12г.и е присъединен като взыскател по изп.д.№ 243/12г.и изп.д.№ 244/12г.на 08.10.12г.След присъединяването на К. като взыскател по двете изп.дела същият е очаквал извършване на разпределение на постъпилите по публичните продани суми,но такова е било насрочвано и отлагано многократно,докато в един момент правата на ЧСИ А. са временно отнети през 2013г.и делата му са продължени от ЧСИ Н. В.,рег.№ 759.Двете изп.дела са преобразувани под нови номера- изп.д.№ 243/12г.в изп.д.№ 4505/13г.,а изп.д.№ 244/12г.-в изп.д.№ 4506/13г.

ЧСИ В. е изготвил разпределения по двете дела,които са били обжалвани пред ПдОС.Жалбата против разпределението по изп.д.№ 4505/13г.е оставена без уважение и същото е влязло в сила за сумата от 1638,74лв.за частично удовлетворяване на вземането на К. срещу Л. Ш.

Жалбата против разпределението по изп.д.№ 4506/13г.е уважена,разпределението е отменено и е изготвено ново такова,което е за сумата от 11 568,48лв.в полза на К. за частично удовлетворяване на вземането му от публ.продан срещу Т. Ш.След влизане в сила на двете разпределения обаче сумите не са изплатени,като обясненията на ЧСИ В. са били,че по сметките на ЧСИ А. А. не е имало налични суми.

Междувременно отнетите права на ЧСИ А. А. са възстановени и делата му са върнати

обратно под предишните им номера.К. е поискал на 03.04.17г.да му бъдат изплатени сумите по разпределенията,но не е последвало нито плащане,нито отговор от ЧСИ А. до 30.04.18г.,когато К. починал.След неговата смърт ищцата като единствен негов наследник е конституирана като вискател по изп.д.№ 751/09г.на ЧСИ О.,което е образувано под нов № 608/18г.На 27.07.18г.ищцата е депозирала молби по двете изп.дела на ЧСИ А. № 234 и № 244/12г. с искане да ☐ бъдат изплатени разпределените суми,но това не е направено и до настоящия момент.

При приемане на служебния архив на ЧСИ А. А. от ЧСИ Н. В. е изготвен опис на 23.08.13г.,като при него са констатирани наличности по банковите сметки на А. в общ размер на 1 011 177,29лв.Този размер представлява сумите по всички специални банкови сметки за осребряване на имущество на длъжниците на ЧСИ А. А.,като сумите са преведени по отделна банкова сметка в *****,а за постъпващите суми от осребряване на имущество на длъжници по изп.дела на ЧСИ А. А. след 23.08.2013г.е открита отделна банкова сметка.

По делото е прието извлечение от сметка в ***** АД,от което се установява,че към 21.11.2014г.по сметката в *****е имало салдо от *****лв.

Районният съд е отхвърлил главния иск против ЧСИ А. А. с мотив,че от събраните доказателства не се установява А. да е извършил незаконосъобразни действия,които да са в причинно-следствена връзка с настъпилата вреда.Приел е,че действително А. не е извършил разпределение на получените при публичната продажба на двата имота суми за дълъг период от време,но това му действие не било в причинно-следствена връзка с настъпилата вреда,а именно- неизплащането на наследодателя на ищцата и впоследствие на самата ищца на полагащите се суми.

По реда на ЗЧСИ пасивно легитимирани да отговарят са длъжностните лица,които изпълняват дейност по принудително изпълнение на съдебни решения,за действията им при, по повод на тази дейност.Частните изпълнители дължат обезщетение за всички вреди,които са пряка и непосредствена последица от увреждането,като според трайната съдебна практика пряката вреда представлява директно въздействие върху правната сфера на увредения и означава,че той не би претърпял вредите,ако не бе незаконосъобразното действие или бездействие на ЧСИ,а преки са само тези вреди,които са типична последица от вредоносния резултат,т.е.които са закономерно следствие от увреждането.При иск,предявен на осн.чл.74,ал.1 от ЗЧСИ отговорността ще е налице,когато има неправомерни действия на ЧСИ,настъпила вреда,причиняване при изпълняване на дейността на ЧСИ и причинна връзка.Съдът следва да прецени процесуалната законосъобразност на действията и бездействията на съдебния изпълнител,тъй като именно в процесуалната незаконосъобразност на действието или бездействието на ЧСИ се състои противоправността,която е елемент от ФС на вземането за обезщетение.

В конкретния случай въззивният съд приема,че е налице незаконосъобразно действие на ЧСИ А. А.,изразяващо се в това,че не е уведомил Св.К.,който е кредитор с наложена възбрана върху два имота на Ш.,по друго изп.дело при друг ЧСИ,въпреки че е узнал за наложената в полза на К. възбрана. ЧСИ А. А. е следвало да го уведоми като присъединен

по право,(а не по негова молба) кредитор още преди насрочването на публичната продан,което той не е направил и това е наложило К. да поиска присъединяване в един по-късен момент,когато е узнал за образуваните пред ЧСИ А. изп.дела против Т. и Л. Ш.Това незаконосъобразно действие на ЧСИ А. А. обаче не е в пряка причинно-следствена връзка с твърдяната вреда.За да е налице такава причинно-следствена връзка,необходимо е осъщественото от ЧСИ незаконосъобразно действие или бездействие да е условието,без което вредата не би настъпила.В конкретния случай незаконосъобразното действие на ЧСИ А. А.,изразяващо се в неуведомяването на Св.К. за извършването на публичните продани не е рефлектирало върху извършването на разпределението и неизплащането на сумите по разпределението,доколкото К. е присъединен като вискател преди изготвяне на разпределението,а самото то е изготвено не от ЧСИ А. А.,а от ЧСИ Н. В..Правилни са и се споделят от настоящата инстанция и изводите на ПдРС,който е приел,че само забавата в изготвяне на разпределението (до загубване на правоспособността на ЧСИ А. А.),не е в причинно-следствена връзка с неизплащането на разпределения от друг ЧСИ суми.В този смисъл въззивната жалба на Е. К. против обжалваната от нея част на първоинстанционното решение по исковете против ЧСИ А. А. се явява неоснователна и в тази част решението следва да се потвърди като правилно и законосъобразно.

Поради отхвърлянето на главния иск районният съд е разгледал евентуалния такъв против Н. П. В. в качеството му на ЧСИ.Приел е за установено,че наличните суми по банковите сметки на ЧСИ А. А. са прехвърлени на ЧСИ Н. В.,който пък е прехвърлил всички постъпили средства по една банкова сметка в ***** ЕАД.Съдебният изпълнител е извършил разпределение своевременно след депозирана молба от наследодателя на ищцата,но не е изплатил разпределения суми след влизане в сила на разпределенията,а впоследствие тези суми не са били налични по откритата специална сметка.

Районният съд е намерил за доказано,че сумите от публичната продан са постъпили по банковата сметка,като е било извършено разпределение на реално постъпили суми,за което съдът се позовава на мотивите на ЧСИ В. към депозираните жалби против изготвените разпределения. ЧСИ Н. В. изрично е посочил в разпределението по изп.д.№ 4505/13г.,че е постъпила по делото сумата от 9093,66лв.Първостепенният съд също е установил,че липсва констатация в протокола сумата да е постъпила,но да не е налична към датата на изготвяне на разпределението.Представените доказателства за липсата на финансови средства по банковата сметка са след изготвяне и предявяване на разпределението.По същия начин е отразена и постъпила сума по изп.д.№ 4506/13г.от разпределението в размер на 24 668,85лв.,без констатация сумата да не е налична към датата на предявяване на разпределението.Към датите на влизане в сила на двете разпределения по двете изп.дела-на 09.06.15г. и на 14.02.15г.действително вече постъпилите по двете дела суми не са били налични.

В потвърждение на тези изводи са и изводите на приетата във въззивната инстанция ССЕ,според която остатъкът по изп.д.№ 243/12г. е сума в размер на 9 093,66лв.,която не е разходена,а остатъкът по изп.д.№ 244/12г.е сума в размер на 24 688,85лв.,която също не е

разходена. По сметката на ЧСИ А. А. сумата от 9 093,66 лв., определен за довносяне остатък от продажната цена по проведената по изп. д. № 243/12 г. на ЧСИ А. А. публична продажба е внесена, както и сумата от 24 688,85 лв., внесена по изп. д. № 244/12 г. Експертизата обаче не е намерила опис на суми по изпълнителни дела, съгласно който са преведени парите от ЧСИ А. в общата сметка към ЧСИ В..

В случая са причинени имуществени вреди на наследодателя на ищцата, изразяващи се в събрани, но не преведени на К. суми от изготвени разпределения по изп. д. № 4505/13 г. и изп. д. № 4506/13 г., които са настъпили вследствие на бездействието на ЧСИ В. и неизпълнение на искането на вискателя да преведе сумите по разпределенията.

ПдРС е приел, че наследодателят не е посочил сметка, по която да му бъде преведена сумата съгласно всяко от разпределенията след влизането им в сила, поради което приложима била разпоредбата на чл. 455, ал. 3 от ГПК, според която постъпилата сума остава по сметка на ЧСИ до поискването ѝ от правоимащото лице. Въззивният съд намира, че в случая ЧСИ В. е следвало да преведе сумата по посочената сметка в удостоверението от ЧСИ М. О., приложено към молбата на К. за присъединяване като вискател, по силата на чл. 456, ал. 3, изр. посл. от ГПК, което не е направено.

Независимо от това правилно е заключението на първостепенния съд, че липсват доказателства за разпореждане със сумата преди прехвърляне на делата и сметките от ЧСИ А. А. на ЧСИ Н. В., поради което именно В. не е запазил в наличност сумите, дължими на К. по разпределенията - в размери съответно на 1638,74 лв. и 11 568,48 лв. по двете изп. дела - изп. д. № 4505/13 г. (изп. д. № 243/12 г. по описа на ЧСИ А. А.) и изп. д. № 4506/13 г. (изп. д. № 244/12 г. по описа на ЧСИ А. А.) по служебната си сметка и се е разпоредил с тях преди поискването им от К., впоследствие и от неговата наследница, в полза на неизвестно лице. С това В., действащ към този момент като ЧСИ, е допуснал виновно нарушение на разпоредбата на чл. 456, ал. 3 от ГПК, в резултат на което е причинил имуществена вреда на ищцата, която вреда е в причинно-следствена връзка с действията му. За това В. носи имуществена отговорност като ЧСИ и същата следва да се обезщети по реда на чл. 74 от ЗКЧСИ.

Що се отнася до възражението във въззивната жалба на Н. П. В., че първоинстанционният съд не е отговорил на направеното от него в първата инстанция възражение за изтекла погасителна давност, то действително в атакуваното решение не са изложени мотиви досежно това възражение.

Настоящата инстанция обаче намира и него за неоснователно поради следното:

Съгласно чл. 114 от ЗЗД давността започва да тече от деня, в който вземането е станало изискуемо. В случая давността е общата петгодишна давност. В чл. 116, б. "в" от ЗЗД е изрично установено правилото, че давността се прекъсва с предприемането на действия по принудително изпълнение. Същинското действие за принудително изпълнение прекъсва давността, но давността е свързана с поведението на кредитора - тя не се влияе от поведението на други лица. Затова, ако искането от кредитора е направено своевременно, но изпълнителното действие не е предприето от надлежния орган - в случая ЧСИ, преди изтичането на давностния срок по причина, която не зависи от волята на кредитора, то

давността се счита прекъсната с искането. Давността не се прекъсва веднъж с искането и още веднъж с предприемането на действието-прекъсването е едно-с предприемането на действието, но се счита да е настъпило с обратна сила, ако след поискването давността е изтекла. След това тя се прекъсва последователно във времето, когато осъществяването на способа става чрез отделни процесуални действия до влизането в сила на постановлението за възлагане. В случая вземането е станало изискуемо с издаването на изпълнител по делбеното дело-на 15.07.09г. и към датата на влизане в сила на постановленията за възлагане на двата имота на длъжниците Ш. по изпълнителните дела по описа на ЧСИ А. А.-04.09.12г. давността не е изтекла. Действително разпределението не е изпълнителен способ, то следва осребряването на имуществото, но то може да влезе в сила и въз основа на него да бъдат извършени плащания, дори да е изтекъл давностния срок, считано от влизането в сила на постановленията за възлагане, тъй като кредиторът нито може да наложи влизането в сила на разпределението, нито може да наложи на съдебния изпълнител да извърши плащането. В този смисъл възражението за изтекла погасителна давност не следва да се уважава. Въззивната жалба на Н. П. В. също е неоснователна и следва да се потвърди атакуваното решение и в тази му част.

Съобразно този изход на делото жалбоподателят Н. В. следва да бъде осъден да заплати на въззиваемата по неговата жалба Е. С. К. съдебни разноски за въззивното производство в размер на 1700лв., от които 1300лв. за адв.възнаграждение съгл. ДПЗС и 400лв. за ССЕ, а жалбоподателката Е. С. К. следва да заплати на въззиваемия по нейната въззивна жалба А. С. А. сумата от 1470лв. съдебни разноски във въззивната инстанция, от които 120лв. за ССЕ и 1350лв. за адв.възнаграждение съобразно ДПЗС.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 261768/18.06.21г., постановено по гр.д. № 2770/20г. по описа на ПдРС, 5-ти гр.с.

ОСЪЖДА Н. П. В., ЕГН-*****, (действащ в качеството му на съдебен изпълнител, приел архива и делата на ЧСИ – А. С. А. в периода от 22.08.2013г. до септември 2016г.) да заплати на Е. С. К., ЕГН-***** сумата от 1700(хиляда и седемстотин) лв. за адв.възнаграждение и разноски за ССЕ пред въззивната инстанция.

ОСЪЖДА Е. С. К., ЕГН-*****, гр. С., да заплати на ЧСИ – А. С. А., с район на действие ПдОС и рег. №757, гр.П., сумата от 1470(хиляда четиристотин и седемдесет) лв. разноски във въззивното производство за заплатено адвокатско възнаграждение и за ССЕ.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред ВКС на РБългария в едномесечен срок от съобщаването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____